

Stilling faar Ministeriets Talsmand (Thomsen) og taler, som om han stod i Kjøbenhavns uindtagelige Fæstning, og vi laa derude og vare saa godt som besejrede. Det er dog mærkverdigt, at dette ærede Medlem i den Grad kan tage Feil af sin militære Stilling. Jeg vil ikke være ondskabsfuld, ellers vilde jeg tage et Citat af Tidenden. (Thomsen: Gjør det kun!) Nei, det ligger saa fjernt fra min Natur, og desuden hører jeg ikke til de Folk, der sige: Die for Die og Land for Land; der kan maasse være Andre, der har den Religion. Men saaledes er Stillingen. Det kan jo ikke hjælpe, man staar og græder over det. Den Soldat, der skal i Tjen og staar og græder isorveien, duer maasse ikke saa meget, og jeg tror ikke, at vi et eneste Dieblit forbedre vor Modstander ved at lade fornytte. Saaledes var Stillingen forrige Finansaar, og saaledes er Stillingen i det nuværende. Den nuværende ærede Conceilpræsident har fravaadet Bevillingen af en Finanslov, der var den rigeligste, noget Folkething har budt et Ministerium siden 1849. Den har Ministeriet ikke villet have, og Regjeringen har stillet Vædringsforslag og søgt at for-maa Landstinget til at give den anderledes. Den har maattet efter at have udæftet den almindelige Valgret ladet sig nøie med en midlertidig, indtil den fik en endelig Finanslov. Den har glemt at søge en endelig Finanslov, og den har derefter selv brugt uden Bevilling i dette Aar omtrent 10 Mill. Kr. Saaledes er Stillingen til Rigsdagen. Jeg gjentager det, jeg ønsker, at de Herrer fra begge Sider ville hufte, at saaledes er Stillingen, og jeg siger ligefrem, at jeg skammer mig paa Grundlovens Begne over denne Stilling, og jeg skammer mig paa det danske Folks Begne, og jeg kalder tilbage i Erindringer enhver begejstret Følelse, hvormed vi hilsede vor Grundlov i alle de 30 Aar, og jeg kalder tilbage hele Kjøernen i den politiske Bevægelse, der gik forud for 1848 og, forsaavidt Strømninger udefra ikke hjalp til, fremkaldte vor frie Forsfatning. Kjøernen i denne Bevægelse var: Giv Folket Stattebevillingsret, og da har det det Fornødne. Tag Stattebevillingsretten fra os, og dette Thing — undskyld, jeg bruger et Billede — er kun som en Karlsruh, som ethvert Ministerium kan bruge til Svadsomhelst. Stattebevillingsretten! Det er Klenodiet, mine Herrer! Ere I ikke iverysge paa Stattebevillingsretten, saa døbe I i Ser egen Tilværelse, saa blive vi her kun et affasset Billede af et isorveien affasset Folk. Men den Dag kan ikke komme, hvis vort Folk skal bestaa. Det er kun en Overgang, og lad det saa være en Overgang efter Ordproget. (Afbrydelse). Jo, det er en Overgang, en ond Drøm, vi leve i; saa fjernt

kan Folket ikke staa fra hinanden, saa mange Kræfter kunne vi ikke slide op hertilands paa den Slags Historier, paa den Slags Ager, som vi forlangt maatte have været ud over. Men jeg forstaar denne Stilling, forsaavidt jeg skulde forklare den, efter Ministeriets fanatiske Tilhængeres Raad og Lærdom. Jeg siger, tag f. Ex. et eller andet Blad fra Yververdenen af Radikalismen og lad en eller anden Straamand, der er stillet op som Redaktør, laane sit Navn til en eller anden Bemærkning, som Intet betyder for vort Samsund efter de foreliggende Forhold, men som efter sin Ordlyd er strafværdig, og man sætter ham uden videre nogle Aar i Lugthuset. Tag saa En fra en anden Kant i Samsundet og lad ham optræde med statsforbryderiske Lærdomme og Raad til Regjeringen og dens Venner, og han faaer i No og Mag Lov til at gjøre det. Jeg spørger Regjeringen, om den ikke vil lade saadanne Forhold undersøge og tænke over; hvad der er dens Pligt at gjøre overfor dens fanatiske Tilhængere. Jeg tror, det turde være tilladt at nævne et af mange Exempler paa, hvad vi i den Henseende opleve under de nuværende Forhold, tilladt at give et Udtryk for de mange Indtryk, vi modtage fra dem, der ligesom ville føre den offentlige Mening frem til Svadsomhelst her i Landet. Efter min Formening er Stillingen meget alvorlig; der er efter mit Skjøn meget Ondt oppe i vort Samsund, og jo mere Indflydelse man kan antage, at de kunne have, som fremførte forbryderiske Anskuelser og Grundsatninger eller Raad, jo mere maa man og vi her være paa vor Post for at mane den offentlige Mening, der staa paa vor Side, frem til at iagttage Sagens Alvor og staa os bi i Kampen for det, der angribes, nemlig Samsundets lovlige Ordning. Jeg skal som et Exempel — jeg skal ikke opholde Dem længe — af en kuriøs Artikel blot omtale en Sætning, da jeg ikke har Tillæbelse til at læse den op; denne Sætning gaar ud paa, at dette Ministerium naturligvis skal have den Opgave at bekæmpe Folkethinget, og det kan det gjøre, saalænge det har Støtte hos Kongen, Landstinget og Folkethingets Høire, og dette Folkethings Høire kan nu efter Regjeringens officielle Organ fra forrige Aar godt være saa lille som muligt; det kan godt indskrænke sig til een Mand, selv om han græder, og Ministeriet har i ham Folkethingets Høire med sig og kan bekæmpe Folkethinget. Det er en sikker og bestemt foreskrevet Politik. Saalænge den ene Del af Lovgivningsmagten — det er Folkethinget — ikke vil give efter, skal en saadan Regjering bestandig overholde Grundloven og kun gaa udenfor de i den forudsatte Muligheder, naar Modparten gjør det ligefrem nød-